

самыя край на Сѣверъ, дѣто челѣкъ живѣе въ снѣга и са храни само съ ловитва отъ фоки и моржи. Сѣверный елень живѣе по-къмъ Югъ, живѣе той тамъ дѣто има ёще пасища, лѣсове и мѣхъ, който той си вади съ конытата изъ подъ снѣга. Туи прѣживно животно са вѣди на сѣверъ диво и домашно. Въ диво състояніе еленитѣ са вѣдятъ на стада, които лѣтѣ излазятъ и са отдалечаватъ отъ лѣсоветѣ, за да са спасятъ отъ овадытѣ. Есень на огромны стада тѣ са вращатъ въ лѣсоветѣ и въ туи време хората са ползватъ да ги истребватъ. Ловцытѣ скритомъ пазятъ стадото на еленитѣ, когато плавинкомъ минава прѣзъ рѣката; съ ладія са спущатъ ловцытѣ въ запушената съ елени рѣка, и на стотини ги убиватъ въ водата, дѣто еленитѣ не могѣтъ да са защищаватъ ни съ нозѣ ни съ рога. Сѣка година еленьтѣ си хвърля рогата; тѣ са откѣртятъ, отъ което и ставатъ на главата му раны, които скоро заздравватъ. Около Рождество Хр. тѣзи мѣста, на които сѣ стоели рогата, наченватъ да подпухватъ и къмъ лѣтото на тѣзи мѣста израстятъ новы рога. Еленьтѣ смѣло и пѣргаво са защищава съ рогата си и твърдѣ бѣржѣ бѣга; но не вынѣгы сполуча да са отърве отъ враговетѣ си, мѣчкытѣ и вѣлцытѣ. Като домашне животно, сѣверный елень само съ туи са отличава отъ дивыя си сѣбратѣ, дѣто са до толкози опитомя, щото са оставя да го милва не токо ступана му, но и чужды хора. Сѣвернытѣ елены са приучватъ при жилището на челѣка, дѣто дохождатъ да ги издояватъ; тѣ не искатъ храна отъ челѣка; тѣ му служатъ, а са хранятъ самы, лѣтѣ съ трѣва и шума отъ дрѣвата, а зимѣ съ мѣхъ. Тамъ, дѣто са вѣдятъ сѣвернытѣ елены, нѣма кравы и конѣ; еленьтѣ за-